

Arrest

nr. 112 033 van 16 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 juni 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 7 oktober 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 55 024 van 27 januari 2011 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 8 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 2 maart 2011 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 17 mei 2011 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 26 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 23 november 2011 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 20 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 28 januari 2013 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 29 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Op 13 juni 2013 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in.

Op 24 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B. D. O.

geboren te Mana Abbichuu, op (in) (...)1987

en van nationaliteit te zijn: Ethiopië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 13/06/2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 16/04/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 31/01/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 02/03/2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 22/03/2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname.

Overwegende dat betrokkene op 17/05/2011 een derde asielaanvraag indiende die op 26/05/2011 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 23/11/2011 een vierde asielaanvraag indiende die op 20/03/2012 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 28/01/2013 een vijfde asielaanvraag indiende die op 18/02/2013 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 13/06/2013 een zesde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart niet terug te kunnen omdat de situatie er nog onveilig is. Overwegende dat betrokkene zich louter baseert op vermoedens en veronderstellingen.

Overwegende dat betrokkene een steunbrief voorlegt afkomstig van Union of Oromo Students in Europe (UOSE) waarin de problemen van betrokkene bevestigd worden. Overwegende dat dergelijke brief een gesolliciteerd karakter vertoont.

Overwegende dat betrokkene tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds een steunbrief van UOSE voorlegde waardoor het document dan ook niet als nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene verder ingaat op zijn levensomstandigheden in België.

Overwegende dat dergelijke elementen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 18/02/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande onderdelen van het middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"II.1.1. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:

[Art. [51/8]. [De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

[De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, §3, 3° en § 4,3°, of 57/10].

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. In de bestreden beslissing valt er te lezen:

"(. ..)Overwegende dat betrokkene op 13/06/2013 een zesde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat betrokkene verklaart niet terug te kunnen omdat de situatie er nog onveilig is. Overwegende dat betrokkene zich louter baseert op vermoedens en veronderstellingen. Overwegende dat betrokkene een steunbrief voorlegt afkomstig van Union of Oromo Students in Europe (UOSE) waarin de problemen van betrokkene bevestigd worden. Overwegende dat dergelijke brief een

gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat betrokkene tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds een steunbrief van UOSE voorlegde waardoor het document dan ook niet als nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene verder ingaat op zijn levensomstandigheden in België.

Overwegende dat dergelijke elementen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. (...)"

II.1.4. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element die verzoekende partij bijbracht bij haar zesde asielaanvraag, m.n. een steunbrief afkomstig van Union of Oromo Students in Europe (UOSE) waarin de problemen van betrokkene bevestigd worden, niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van de Belgische instanties kunnen wijzigen, aangezien verzoekende partij reeds een brief van het UOSE heeft neergelegd tijdens haar vorige asielprocedure, maar dat er geen geloof gehecht werd aan het asielrelaas van verzoekende partij tijdens haar vorige asielprocedures.

De nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij sluit volledig aan bij haar vorige asielaanvraag. Volgens verwerende partij zouden de nieuwe elementen geen nieuwe gegevens betreffen waaruit zou blijken dat zij ernstige aanwijzing heeft op een gegronde vrees voor vervolging.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij in het verleden al eens een steunbrief van UOSE heeft voorgelegd waardoor het document niet als nieuw element kan beschouwd worden.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij dit kan stellen. Het is toch niet omdat de brief afkomstig is van dezelfde organisatie dat dit geen nieuwe element kan zijn?

Bovendien is dit nieuw element gedateerd op 17 mei 2013. De steunbrief kon dus onmogelijk voorgelegd worden gedurende de vorige asielprocedures en kan dus geenszins dezelfde brief betreffen.

De stelling van verwerende partij dat de steunbrief dd. 17 mei 2013 geen nieuw element kan zijn, is dus niet correct!

Omwille van de relevantie wordt de steunbrief van UOSE hieronder integraal weergegeven (Cf. Stuk 3): Het nieuw element die verzoekende partij thans voorlegt bewijst ontegensprekelijk dat verzoekende partij nog steeds problemen heeft in Ethiopië. Aangezien verzoekende partij politiek actief was in Ethiopië riskeert zij opgesloten te worden in een geheime gevangenis waaruit zij onmogelijk levend kan terugkeren.

Het argument van verwerende partij dat de steunbrief van het UOSE geen nieuw element zou betreffen, is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht en met artikel 51/8 vreemdelingenwet.

II.1.5. De verwerende partij herhaalt meermaals in de thans bestreden beslissing dat tijdens de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht aan de asielmotieven van verzoekende partij door de CGVS en vervolgens door de RvV. De verwerende partij meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken.

In beginsel is het RvV bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan sprake zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven:

"wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen".

Verder dient er rekening gehouden worden met alle elementen (ook van vorige asielprocedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag (RvSt ibidem p.7):

"Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput; Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd.

De verzoekende partij is bovendien van mening dat het begrip 'nieuw element' geen obstakel mag zijn bij de inschatting van een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM (of onder artikelen 48/3 en 48/4 VW voor zover dat "artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet." CCE nr. 77655 van 20 maart 2012);

Zoals het Grondwettelijk Hof heeft gesteld over artikel 39/76 VW:

"B.6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen. "GWH nr. 148/2008 van 30 oktober 2008.

Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden. (zie bvb Hilal v UK Application no. 45276/99-6 March 2001.)

Volgens de verklaringen van verzoekende partij bij haar vorige asiel aanvragen blijkt dat er wel degelijk 'mogelijks' een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden.

II.1.6. Er dient ook gezegd dat de verzoekende partij bij haar zesde asielaanvraag wel degelijk nog 'nieuwe elementen' mag aanbrengen die haar verhaal bevestigen.

De verwerende partij is blijkbaar de mening toegedaan dat nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet alleen maar betrekking mogen hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij en dus niet kunnen betrekking hebben op nieuwe bewijsstukken - dit zijn dus bewijsstukken die dateren na het afsluiten van de vorige asielprocedure van de verzoekende partij - die weliswaar betrekking hebben op feiten die reeds geëvalueerd en beoordeeld werden in het kader van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij.

Het standpunt van de verwerende partij komt er in feite op neer dat een kandidaat asielzoeker, na het afgewezen zien van een asielverzoek, enkel nog asiel kan aanvragen in België indien in zijn of haar land van herkomst zich feiten voordeden nadat hij of zij dus zijn land van oorsprong reeds verlaten zou hebben.

Dit is uiteraard absurd.

Het is immers bijna onmogelijk in te denken dat er in het land van herkomst van gelijk welke afgewezen kandidaat asielzoeker, er zich na het vertrek van deze kandidaat asielzoeker, er zich nog feiten zouden voordoen die aanleiding zouden kunnen geven tot een erkenning van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet, maar dat deze feiten volledig vreemd zouden zijn aan de asielmotieven die de kandidaat vluchteling inriep gedurende zijn vorige asielprocedure.

Dit kan en is niet de bedoeling geweest van de wetgever bij art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dan ook dat deze opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;"

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu'il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d'asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que si l'on peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;2

1 Vrije vertaling: Overwegende dat een nieuw element in de zin van art. 51/8, dat een nieuw asiel onderzoek rechtvaardigt, betrekking kan hebben op feiten of situaties die zich reeds hadden voorgedaan

na de laatste fase van de procedure van de eerste asielaanvraag, maar dat deze ook betrekking kunnen hebben tot een nieuw bewijs van een reeds gekende situatie.

2 Overwegende dat voortvloeit uit het administratief dossier en uit de vraag tot schorsing van de tweede asielaanvraag, heeft de verzoekende partij twee nieuwe gegevens aangebracht, te weten een brief gedateerd op 30 juni 2001 afkomstig van één van de zussen en geadresseerd aan een andere zus van de verzoekende partij, alsook een telefonische communicatie houdende de ondervragingen en vervolgingen ten huize van de zus van de verzoekende partij; dat als aanvaard kan worden dat dit geen nieuwe elementen vormen die de overheid verplichtte tot het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag, deze elementen die de verzoekende partij had kunnen voorleggen in het kader van haar eerst asielaanvraag, vormt nochtans een nieuw bewijs van een vroegere situatie; hieruit volgt dan ook dat de brief van 30 juni 2001 wel een nieuw element kan vormen in de zin van art. 51/8 van de Wet van 15 december 1980; dat de exceptie dan ook niet kan weerhouden worden;

II.1.7. Door dit nieuwe document wordt wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij bevestigd en wordt daarenboven de ACTUELE/TOEKOMSTIGE vrees voor vervolging van verzoekende partij aangetoond.

Zoals hierboven reeds beschreven verwijst de verwerende partij in haar motivering naar de eerste negatieve asielbeslissing van verzoekende partij. Het is alsof de verzoekende partij reeds van tevoren geen nieuwe kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat de verwerende partij zou geloof hechten aan haar asielrelaas. Verwerende partij stelt louter dat het geen nieuw element betreft, bovenstaande redenering toont aan dat het wel degelijk een nieuw element is.

De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij en haar asielverhaal niet kan bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft.

II.1.8. Een uitwijzing van verzoekende partij zou tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een eventueel gedwongen terugkeer naar Ethiopië zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

II.1.9. Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio."

2.2 Verzoeker betoogt dat de steunbrief van 17 mei 2013 wel degelijk een nieuw element is want dateert van na de vorige asielprocedures. De steunbrief bewijst dat hij nog steeds problemen heeft in Ethiopië.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals

bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder met betrekking tot de steunbrief dat *“dergelijke brief een gesolliciteerd karakter vertoont”* en dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds een steunbrief van UOSO voorlegde waardoor het document dan ook niet als een nieuw element kan beschouwd worden.

Verzoeker betwist het gesolliciteerd karakter van de steunbrief niet. In de mate dat verzoeker verweerder verwijt geen (bewijs)waarde te geven aan de ingediende steunbrief omdat deze een gesolliciteerd karakter zou hebben, merkt de Raad op dat het niet kennelijk onredelijk is betreffende de inhoud van dit document dat enkel weergeeft wat aan de voorzitter van The Union of Oromo Students in Europe-Belgium is gevraagd te stellen, dat het een gesolliciteerd karakter heeft en niet van aard is om de eerder genomen beslissingen van de asielinstanties te wijzigen.

Daarnaast motiveert verweerder dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds een steunbrief van deze organisatie voorlegde waardoor het document ook niet als een nieuw element kan worden beschouwd.

De Raad benadrukt dat het feit dat een document werd neergelegd dat betrekking heeft op een omstandigheid die zich voordeed na de laatste fase in de behandeling van een eerder asielverzoek of dat een stuk werd aangebracht dat werd opgesteld nadat een eerdere asielprocedure werd afgesloten op zich niet volstaat om te besluiten dat een nieuw gegeven werd aangebracht. De voorgelegde stukken of de situatie waarnaar verwezen wordt, moeten ook toelaten *prima facie* vast te stellen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit impliceert onder meer dat de in het kader van een herhaald asielverzoek aangewende stukken enige bewijswaarde moeten hebben. De Raad merkt op dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris tevens geen bewijswaarde wenst toe te kennen aan de door verzoeker voorgelegde steunbrief van UOSE omdat bij de inhoudelijke beoordeling van de eerste asielaanvraag van verzoeker door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds werd geoordeeld dat een ‘oproepingsbrief’ een asielrelaas slechts kan ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. In het arrest 55 024 van 27 januari 2011 oordeelt de Raad met betrekking tot de steunbrief van UOSO dat *“dergelijke brieven geen officieel karakter hebben zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en ze aldus niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Verzoeker verklaarde in dit verband “ik vond de organisatie via sociale assistente van opvangcentrum. Ik contacteerde hen en legde mijn probleem uit. Ze onderzochten het en bevestigden, dat ze steunbrief zouden maken”, doch maakt geenszins aannemelijk dat dit stuk steunt op ernstige recherche “Ik weet niet wat ze deden. Ze zegden dat ze het konden onderzoeken of ik de waarheid zei. (...) Ik zei wat er gebeurde, ze begrepen het direct, omdat ik niet de enige ben die dit onderging. Ze schreven daarom de steunbrief” (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit stuk komt dan ook ontegensprekelijk voor als een complaisancestuk gemaakt voor onderhavige procedure.”* Waar verweerder concludeert dat de thans voorgelegde steunbrief van UOSO dan ook niet als nieuw element kan worden beschouwd, toont verzoeker niet aan dat de conclusie kennelijk onredelijk is. Verzoeker weerlegt de motiveringen niet door te verwijzen naar een arrest van de Raad van State en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) waarvan de feitelijke situatie niet te vergelijken is met de huidige zaak. In het arrest van de Raad betreft de bestreden beslissing een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het arrest van de Raad van State betreft een beroep tegen het arrest van de Raad genomen in volle rechtsmacht.

Waar verzoeker meent dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven zou uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, kan hij niet worden gevolgd. De Raad wijst erop dat het begrip “nieuwe gegevens” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De thans voorgelegde steunbrief kan weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werd gebracht van de verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020) én dat deze ernstige aanwijzingen vormen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Het loutere feit dat verzoeker de menig is toegedaan dat het door hem voorgelegde document dient aanvaard te worden als nieuw element, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden werden.

Waar verzoeker betoogt dat het lijkt of hij geen tweede kans verdient om nieuwe elementen aan te brengen, toont hij evenmin een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Het kan verweerder bezwaarlijk worden verweten een grondig onderzoek te voeren op de nieuwe elementen aangebracht in het kader van een tweede of volgende asielaanvraag en oordeelt dat ongestaafe beweringen of stukken zonder bewijswaarde, niet dienstig kunnen worden aangenomen als relevant; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. De vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker beperkt er zich toe op algemene wijze te betogen dat het EHRM geen tijdgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens en te stellen dat een gedwongen terugkeer naar Ethiopië niet enkel een aantasting van zijn levenskwaliteit inhoudt maar tevens van een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij betreft dit betoog evenwel niet op zijn concrete zaak en/of licht dit betoog niet nader toe. De Raad heeft bovendien bij arrest met nummer 55 024 van 27 januari 2011 reeds vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien derhalve – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en hij in het kader van zijn zesde asielpprocedure geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen kan geen miskenning van dit verdragsartikel vastgesteld worden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN